

..אני לא זקוק לחברה.

..החברה עשתה ממני חשישניק.

..למה ממשיכים לרדוף אותי?'

הצליחה להרגיל את החתולים שלה לאכול מלפפונים.

לא רוצים

לעזור

אבל גם באמירים לא כולם פתוחים במידה מספקת. חלק מאנשי אמירים רוצים עדיין לעזור לי. רבים יותר רצו לעזור לי בעבר. כשהתפרסם בעתונות שאנשי אמירים רוצים לעזור לי — הם נבהלו. התחילו להסתייג. הזקנים החלו משפיעים על הצעירים לא להביא את הי פשע לכפר. כאילו שאני הגורם לכל פשע. אנשים באו ואמרו לי שיהיה מאוד קשה לעזור לי בגלל שהעיתונים כתבו על כך ויצאו לאמירים שם רע.

עכשיו כמעט וכבר לא עוזרים לי בי אמירים. רק יהודית עיקבית ביחסה אלי. כעת, המצב שלי חמור. אני פוחד מהי חברה. מהדבר הנורא הזה שהכניסו אותי בעליכורחי למסגרת שלו. אני לא זקוק לחברה. לחברה הזו שעשתה ממני חשיש-ניק. אני רוצה להתנער ממנה. להיות חופשי.

מנסה להיגמל מסמים. לא אוכל להמ' שייך ולהתגורר בוואדי שלי. המקום נהייה מפורסם מדי. ומלבד זה, גאולה עומדת ללדת.

אבל אני רוצה לחיות קרוב ככל האפשר ליד הטבע. כפר אמירים הוא מקום נהדר. האנשים כאן רוצים משהו. מתפשים דרך חיים. עצם העובדה שהאדם מחפש דרך למשהו — זה כבר טוב. בעיר אף אחד לא מחפש דרך לשום מקום, לשום דבר. מלבד הכסף כמובן.

הדרך

לגאולה

אני מנסה ללמוד את היוגה. יש לי את יהודית. היא מורה נהדרת. היא בי אמת מנסה בכל הלב לעזור לי. היא יודעת שעליידי חיפוש דרך מסויימת. אתה יכול להשתחרר מכל דרך אחרת שהלכת בה קודם לכן.

היוגה משפיעה עלי מצויין. אני מפתח את עצמי. אינני אוכל בשר. כשפרצתי לאטליו — זה היה כדי להשיג אוכל לליי, הכלב שלי. ליי לא יכול להיות צמחוני כמוני. אני גם לא מספיק מוכשר כדי להפוך את ליי לצימחוני, כמו שיהודית

בתי-סוהר — נהייתי מכור לסם. למ' רות שידעתי שזה רעל ממש. הסם הפך להיות אצלי חלק מהתפריט. כמו ש' אכלתי לחם — כך עישנתי חשיש. וכך המשכתי גם כשיצאתי לחופשי. אין לי כסף. אני חי בטבע. אוכל מהי טבע. החלטתי לקבל גם את הסם מהטבע. לא היתה לי אפשרות לקנות אותו — אז גידלתי את הסם. את אותו סם שהמדינה האכילה אותי בעל כורחי במשך 15 שנה. ואי, יום אחד, אחרי 15 שנה שהרגילו אותי, ואחרי עוד שלוש שנים — באים שוטרים ועוצרים אותי בגלל שגידלתי בי וואדי, רחוק מעיני אדם... את מה שהייה לי כל הזמן תחת חסות המדינה.

במקום שיצילו אותי מהמצב שלתוכו הכניסו אותי — הם אומרים לא. זה לא מעניין אותנו. למדת לעשן בכלא? אולי. אבל החוק לא מבחין. את החוק שום דבר לא מעניין.

ואתה מצידך, לא יכול לעשות לחברה שום דבר. אפילו שהיא עושה לך את הדברים הכי נוראים. לחברה מותר לעשות לך הכל.

בגלל זה פחדתי כל הזמן. הסתתרתי כל הזמן. כל החיים שלי היו לברוח מהי חברה האימתנית הזאת.

עכשיו אני רוצה לחיות בשקט. אני

מה יגידו עליך אם תסרב? תהיה מנודה. באותה תקופה. לא כמו היום, לא אהבתי להיות לבד. רציתי באנשים ליד. שיהיה לי עם מי לדבר. שיהיו לי חברים.

אז אתה זמן הקים מתאגרף יהודי מועדון בכיכר דיונגוף בתל-אביב. הייתי מתאמן שם שעות. לא הרגשתי איך היום עובר. עדיין לא היה לי כסף לאוכל — אבל בכלל לא חשבתי על זה. חשבתי רק על איגרוף.

אבל אחרי כמה שבועות הודיעו מהי עירייה שחייבים להתקפל. כולם השתוללו מכעס. אבל לא היתה ברירה.

עכשיו, במקום להיפגש במועדון, היינו כבר נפגשים ברחוב. וכשנפגשנו ברחוב, נזכרנו שאנחנו רעבים. לא רק אני הייתי רעב. וכך נולד השוד הראשון. שוד תנובה המפורסם.

כך הגעתי לראשונה בחיי לכלא — ושם הרגשתי שדי. שברגע שנכנסתי בפנים — הפסקתי להיות אדם. הייתי בסך-הכל עציר. מספר. זה הכל.

החשיש

פרס

בכלא לא רוצים ממך שום דבר. רק שתעשה את כל מה שצריך כמו מכונה. שלא תרגיש שאתה אדם. שתשכח מזה שאתה נחמן פרקש.

בכלא מצאתי את הסמים. גם קודם לא הייתי תמים. ידעתי על הסמים. בי לבנדה יודעים ילדים שיש סמים עוד לפני שיודעים שיש ביה-ספר. אבל אף פעם לא היתה לי הזדמנות לראות את הסם ממש. להריח את הריח. להתמכר לו. בכלא טעמתי בפעם הראשונה את טעמי מו של החשיש. בכלא התמכרתי לדבר הנורא הזה. המדינה שלחה אותי לזורי עות הסמים.

מי שטוען ששלטונות בתי-סוהר לא יודעים שבכלא יש סמים — משקר. הסו' הרים יודעים הכל. גם המפקדים שלהם יודעים. אבל הם הפכו את הסם לפרס. כל זמן שאתה בסדר — לא עושה בעיות — משתלב בתוכניות שלהם — הכל טוב ויפה.

אבל ברגע שאתה מנסה להחליץ מזה — לנסות ולהיות אתה — הם לוקחים ממך את הסם. אחרי שהתרגלת. אחרי שלמדת את טעמו של הרעל הזה — בלי שהם הפריעו לך. הם לא לוקחים ממך את הסם בגלל שהם דואגים לבריאות שלך. לא, הם לוקחים ממך את הסם — כעונש. לא היית בסדר? עורכים חיפוש בתא שלך, ומגלים את הסם. מכניסים אותך לצינוק. או מביי אים אותך לעוד משפט. הכל לפי מצבי הרוח. בלי כל כללים. העיקר שהסוהר שלך, זה שאתה רואה אותו כל יום, ושואלי באיזה יום לא אמרת לו בוקר טוב יפה — יוכל לצחוק לך יום אחרי זה. ככה זה היה לפני 18 שנה, כשאני רק נכנסתי לראשונה — וככה היה לפני שלוש שנים, כשהשתחררתי בפעם האחרונה. אחרי חמש-עשרה שנה שישבתי בי

..עם לידת החינוק, אצטרך למצוא בית לו ולגאולה.